

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANTOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Ouba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

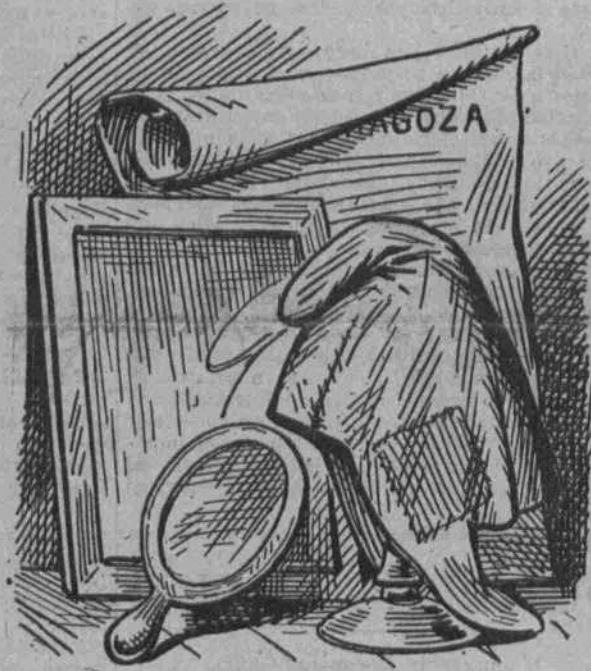
Escenas de un projectat casament

La núvia esperant entrar al Paradís... ó vice-versa.

PERSPECTIVAS.—L' alba somriu... canta 'l russinyol... Un paradís, un verdader paradís.

El dot del nuvi.

La corbeille de la núvia.

Pero quan ja estarà tot a punt de solfa, y el clero segador revestit per la cerimonia;

vinirà 'l daltabaix. Per sobres qui ha de ser la patrona de la família: ¿la Virgen del Pilar ó la Moreneta de Montserrat?

LA SENMANA
DE DIJOURS A DIJOURS

MENTRES en Sagasta, en un consell de ministres informava al rey que tot marxava bé y que l' ordre públich era perfecte en tot' Espanya, en el poble de la Línea, prop de Gibraltar, s'

havia armat la de Deu es Cristo. Ab motiu de una huelga se promogueren desordres, havent sigut assaltada la farmacia del arcalde. Sortiren al carrer els mausers providencials y 's lliurà una verdadera batalla que durà algunas horas y produí un número regular de morts y de ferits. Com de costum no tots els que reberen havian pres part en la salagarda. Se conta de un enterro de una criatura que si-gué sorprés per la colissió: tots els acompanyants

fugiren esparverats, quedant el cadáver abandonat al mitj del carrer.

Ab uns medis tan persuassius l' ordre quedà restablert, y 'l govern més ufanós que may de que ell sol possehix el remey pera conjurar aquesta classe de conflictes. La naturalesa del remey se revela en la següent frase que s' atribuheix a n'en Moret: —A los huelguistas hay que tratarles á tiro limpio. Ab el mauser providencial de 'n Silvela y ab els

tiros limpios de 'n Moret la patria está salvada.

També á Murcia hi ha hagut la corresponent demostració práctica de que l' ordre á Espanya es inalterable. Una banda de 50 paguesos de l' horta, enemichs de que 's permeti la barreja del pebre vermell ab l' oli, assaltaren la redacció del Diario y feren una gran destrossa de material.

blicas: en camins y canales, y sobre tot en difundir la instrucció fins a lograr que tots els espanyols tinguessin coneixement y concència dels seus actes?

Aquesta seria la gran esquadra. Cert que no tindrien barcos; pero mereixeriam el respecte de totes las nacions civilizadas.

En cambi, veyentnos ignorants, atrassats y presumptuosos, no han de servir pera res els esforços que fem per evitar certas contingencias deegracia das. Els barcos que arribem á construir acabaran de precipitar la nostra perdició.

Qui estimi á Espanya, li ha de dir:—No t'embarquis, noya, que naufragaras.

Segons diu un periódich de Madrid hi ha dificultat per la creació del 19 terci de la guardia civil ab destí á Barcelona. Per l'escàs son que percebeixen els individus de la Benemerita, han sigut molt poch els que s'han presentat voluntariament.

En vista de lo qual, en Moret ha resolt la dificultat augmentant ab un ral diari el sou dels civils, no sols de Barcelona, sino de tota Espanya.

En aquest punt els guardia-civils son més felissos que 'ls treballadors. O sino que probin aquests de declararse en vaga reclamant un ral de augment en el salari y 'ls el pagaran de plom y ab el mauser.

Els perseguts están molt ufanosos de haver organiat la Exposició de Art antic.

¡Qué s'hi farà! Com no tenen res més de qué alabar-se, ab ben poca cosa s'accontentan.

En mitj del seu engreihiment ni tant sols van adonar-se de que l'altre dia va passear sense la més mínima discussió un pressupost provisional de prop de 12 milions de pessetas per lo que respecta al interior, y de prop de 9 milions per lo que atany al Ensanche.

Aquests 20 milions y pico de pessetas pressupostadas per tapar forats, son una gran Exposició molt més important que la del Parch. Una Exposició de malas arts antigas, perpetuadas pels regionalistas que tantas bocadas feyan de voler regenerar l'administració municipal de Barcelona.

Diuen que á la tarde va tenir efecte en el teatro Principal de Girona un gran meeting republicá. Milers de ciutadans hi assistiren, aplaudint ab entusiasme els discursos dels oradors, y en especial al nostre diputat Lerroux, qu'estigué colossal.

La seva eloqüencia dedicada al enaltiment de las ideas modernas y de la patria produhi un efecte avassallador.

Com un riu magestuós se'n emportá avall, sense deixar-ne rastre, tota l'escreta y farda pestilent de las murmuracions y calumnias vomitadas pels regionalistas, que veuen en el denodat defensor de la causa del poble un dels seus adversaris més temibles.

Pero una sola manotada del inspirat tribuno basta per emicolar á tota aqueixa caterva de putxinetells.

La societat coral Catalunya nova invita al poble barceloní á costejar una corona que l'dia de difunts será depositada sobre l'sepulcre del egregi poeta Mossén Cinto Verdader.

Units á tan lloable pensament, invitem als nos tres lectors á depositar els den céntims (quota única de la suscripció) y á continuar la firma en els plechs de adhesión, á qual efecte poden passar á la administració de LA CAMPANA DE GRACIA, Rambla del mitj, 20, Llibreria Espanyola.

Escolti Sr. Manzano y del alcalde de Sant Boy qué n'hem de fer?

Cert qu'era un Pí que semblava que ningú podia desarrelarlo; pero 'ls tribunals l'han declarat processat, y ja está feta tota la feyna: un alcalde processat pert la vara.

¿Cóm s'explica que després de tants dias transcorreguts, no s'haja complert encare la natural conseqüencia del auto del jutje? ¿Es que 'l'caché Ferrer y Vidal, te prou influencia per desviar ó contenir l'acció de la justicia?

Que 'l'marxessor del Sr. Gil posés las ferraduras á un difunt se compren. Els morts no s'hi poden tornar. Pero que vosté, Sr. Manzano, qu'és tan viu se las deixés posar, fora una cosa inconcebible.

La Diputació provincial de Barcelona s'ha allanant bonament á contribuir ab 47 mil pessetas á la erecció del monument á D. Alfonso XII.

Per més que l'exigencia de que las Diputacions provincials dediquin á tal objecte l'hu per cent de son pressupost, va partir del ministre de la Gobernación, els diputats provincials venian obligats á protestar-ne, ja que no hi ha cap llei que autorisi á un ministre pera realisar una exacció tan capritxosa.

Per altres cosas més útils als seus administrats necessitan las Diputacions provincials els recursos, arrancats penosamente als pobles de las provincias.

Quan no hi ha entusiasme espontani per l'erecció de un monument, lo millor es deixar-se d'erigir-lo. D'altra manera, y sobre tot apelant á las imposicions gubernativas, en lloch de un monument lo que s'erigeix es un padró d'escándol y de ignominia.

TARRASA, 8 de octubre

No sé si será efecto de las últimas lluvias que dos merlots que s'haurian escapats de la gabiá han vingut á rauré en la nostra ciutat, havent sigut en gran número 'ls mirons que per sentir un refre dels seus, y sabent que 'ls encarregats de acullirlos eran els fabricants Cortés y Marquet (abds casichs y reaccionaris) acudiren al magatzem de la llana que 'ls tenen preparat al efecte. ¡Quant mes valdria que aquests dos industrials s'apiadesin de un sens fi de familias abandonadas á la mes espantosa miseria de resultas de la última huelga, algunas de las quals han tingut d'emigrar per no morir de fam. ¡Aixís es com se practica la regeneració á Espanya: protegit al clericalisme y aniquilant als fills del treball!

LA VALL, 13 de octubre

¡Vaya un alet es el corp de aquest poble en materia de

La caricatura al extranger

LAS VÍCTIMAS DE LA BOLSA.—Una liquidació.

(De l'Assiette au beurre.)

quartos! Una pobra dona tingué la desgracia de perdre al seu marit y havent anat á la iglesia á fer alguna cerimonia religiosa en recort del difunt. L'acellot negre li va fer dir que no tornés pas mes á la iglesia, puig si hi anava sense diners, li privarian l'entrada, y que si persistia en anarhi li faria posar en la cadira en que s'acostuma á seure aquell a cosa qu'espargeix tan bella aroma. Ara mateix demana diners á tothom ab l'exensa de comprar una imatge pera collocarla al altar major. ¿Que no podria posarhi per imatge á la seva majordona ja que se 'l'ha triada tan jove y guapa? Vels'hi aquí un bon pensament, que li permetria ficar-se á la butxaca tots els quartos que arreu plugués pera la compra.

SANT ANDREU DE PALOMAR, 10 de octubre

Ensofrat y socarrimat Director: Si volgués treure 'ls pedassets al sol de la gent de sotana y publicar las injusticias que fan alguns burgesos tindría d'escriure una correspondencia cada semana puig aquesta gent dona motius suficientes per ferho. Aixís no mes aprofito las noticias mes sustanciosas que la que ara vaig á comunicarli. L'assumpto es dels punxaguts.

Existeix en aquesta barriada un cau místich conegut per el *Convent de las monjas ricas*, en el qual, com expressa 'l'nom, s'hi tancan las senyoretes ricas que no volen que son cos ó ánima tingui de malmetres per un pecat qual-sevol. Jo no sé si cap dia hi ha entrat algun demoni en aquell sant lloch y las hi ha ensenyat un pecat especial ó es que menjan cosas alimenticias en extrém, lo cert es, que corre de boca en boca que una de las *pupilas* del citat *convent* arribá un dia que no pogué cordarse la cotilla tan bé com avants, puig els *boixos* no volian amollarse á las formas antigas de costum. Els que están en el secret de la cosa fan corre que ha desaparegut la tal senyora, els uns diuen á pendre las ayguas y altres segons els hi sembla á netejar el pecat. Jo profundisant l'assumpto dich que si ha pecat ó té alguna malaltia ha estat un bolet de Deu. Deu es sobre totu, diuen els municipals.

Prou per avuy y... fins un altre.—S. T.

EL DIPUTAT CUNILL

LL va ser el qui va aturarme.

—Si vol alguna cosa per Madrid...

—¿Se'n hi va?

—Naturalment!... Las Corts están á punt d'obrir-se...

Ja la vam tenir enfilada.—Aquest

butxara ha de saber moltes cosas...

Ell mateix se posa á tret... Femlo

cantar.

—¿Que l'ha cridat don Práxedes?

—No, pero ja 'ns ho té dit de cada vegada. «Tan bon punt llegeixin que las Corts van á obrir las

portas, no esperin que 'ls avisi: aquí desseguida, que per aixó 'ls he fet diputats.»

—¿Ell els ha fet? ¿Y, donchs, els electors?

—Bé, aixó es una broma, una exageració de 'n

Sagasta. ¡N'és molt d'esagerat!

—Ara com ara ja den tenir fet el programa.

—¿Jo? No n'he fet may cap en ma vida.

—Ell, don Práxedes. Sembla que té ganas de que aquesta legislatura sigui molt fecunda.

—¡Ah, sí! Crech que no vol acabar l'any sense haver resolt tots els problemas pendants. ¡Ja n'hi haurá de gresca, ja!...

—Denrán comensar per la qüestió religiosa.

—Molt fácil. Es una qüestió aquesta que 'ns té verdaderament amohinats. ¿Qué s'és pensa que n'és poch de complicada?

—Prou que ho veig. Tot lo que sigui inquietar al clero resulta complicat en aquest país. Pero de totes maneres, vostés han soltat prendas, y venen obligats á fer alguna cosa. ¿Suprimiran molta bisbata?

—Aixó sí que no li sabria dir: don Práxedes es qui ha de determinarho. Per altra part, haventhi 'l Concordat vigent...

—Pero ¿que no s' reforma 'l Concordat?

—Si Roma s'hi avé, sí; ara, si á Roma arrufan el nas y comensan á tirarhi cosas, ¿cóm vol vosté que 'ns atrevim á posarnos en pugna ab la cort pontificia?

—Quan menos, deurán rebaixaix alguna cosa en el pressupost del clero...

—¡Veuré!... De ferho, s'ha de mirar que sigui sense lesionar els intereses de ningú.

—¡Oh! Rebaixaix un pressupost sense lesionar á ningú, es impossible.

—¡No ho digui aixó! Si en Sagasta 'l sentís, ¡cóm se'n riurá! No n'hi ha d'impossibles per ell. Es capás... ¿qué li diré?... de disminuir el gastos religiosos á la mitat, augmentant al mateix temps el sou á tot el clero.

—Y respecte á las comunitats, ¿quins plans tenen?

—¿Vol dir els frares? Suposo que s'pendrá algu

na determinació.

—¿En favor d'ells ó en contra?

—El qui ho sab aixó es don Práxedes. Ell es el qui porta tot el tinglado, y tractantse d'una qüestió tan grave, ja comprendrá vosté que s'imposa la reserva més absoluta.

—¿Tan mateix es cert que aném á enredarnos ab una nova esquadra?

—Alguna cosa hi ha, pero entench que fins que 'l senyor Sagasta hagi manifestat la seva opinió no es prudent aventurar judicis.

—Bón fet: qui assegura dura, y en boca tancada...

—Ah, fill! La disciplina...

—Donchs ¿qué va á ferhi á Madrid vosté?

—A legislar, á estudiar las qüestions d'actualitat, á contribuir ab las mevas ececasses llums á la regeneració d'Espanya.

—¿Encare pensa ab la regeneració?

—Y penso pensarhi mentres me quedí un alé de vida!

—¡Bonica manera de donar á entendre que aixó de la regeneració va llarch!... Perque suposo que vosté deu tenir ganas de viure molt temps.

—Molt ó poch, visqui lo que visqui, lo que puch

assegnar-li es que á Madrid no s' dorm.

—¿Ni en las sessions del Congrés?

—Allí menos qu'en lloch. ¿Qué s'és pensa que 'l Congrés es una tertulia de per riure? Es el primer poder de la nació, el santuari de las lleys, el temple de l'opinió popular...

—¿Qué fá vosté quan es allí?

—Escolto, miro... y voto.

—¿No ha fet may cap discurs?

—Un día anava á demanar la paraula; pero en aquell moment el president va aixecar la sessió, y vaig haver de deixarho corre.

—¿Quin criteri segueix al votar?

—El de don Práxedes.

—Vol dir que quan don Práxedes li mana que voti que sí...

—Voto que sí.

—Y quan ell li indica que voti que no...

—Voto que no.

—¿Y en el cas qu'ell no li digni res, qué fá vosté llavors?

—M'abstinch de votar.

—Pero ¿y la seva conciencia, la seva opinió personal?

—La meva conciencia va d'acort ab la de 'n Sagasta, la meva opinió es la de 'n Sagasta, el meu nort es en Sagasta.

Aixó es lo que ahir va dir-me á la cantonada del carrer dels Ases, abont crech que té 'l seu domicili el conegut diputat don Perfecte Cunill de Guix, representant á la Cámara popular del districte de... No recordo de quin districte.

FANTASTIC

LA NOVA ESQUADRA

¡Ah salau! Si 'l rumor públich,

com jo espero, no va errat,

tornarém á tení esquadra

á la major bravetat.

No una esquadra de sarsuela,

bona sola per dars hi tó

qualsevol duch de Vergas;

una esquadra de debó!

Está clá: ab lo que avuy día

mitj avergonyits guardém

al Ferrol y á Cartagena

vayám ¡hont ens presentém?...!

El Carlos V, el Cisneros,

el Pelayo, el Destructor...

¿Qu'és tot aixó per un poble

que al escut hi té un lleó?

La inspirada Junta técnica

ha dit lo que tots pensém:

necessitém una esquadra,

¡vaya, la necessitém!

¿Quartos? Ne tindré de sobra.

Ja s'han dat las instruccions

per emparaula un empréstit

de no sé quants cents milions.

¡Cents milions!... Ab aquest lastre

y la trassa que hi ha aquí,

¡calculin, lectors caríssims,

si se'n pot fer de camí!

La veritat es que 'l projecte

de la Junta es colossal.

—Ja que aném á fer la cosa,

diu ella, femla com cal.—

Nada menos que s'intenta

armar un feix d'embarcacions,

que de segur no las tenen

ni las més fortes nacions.

Vajin tant: vint *cruceros*,

quinze ó setze *acorassats*,

quaranta barcos *menores*,

nou *torpederos* blindats,

vuyt goletas protegidas,

trenta sense protegi,

deu bergantins, cent *lanxetas*

y hasta crech que un submarí...

Ab aquest hermós programa

y portantho ab un xich d'art,

trobats els quartos ¿no 'ls sembla

que aixó té de ser... la mar?

Desseguida—ni cal dirho—

nombrament de comissions,

y juntas comprobadoras,

y centros y intervencions.

Vosté jefe d'astillero,

vosté jefe d'arsenal,

vosté d'inspecció á la Granya,

vosté intendent general:

aquest director mecánich,

aquell tècnich torpedé,

aquell altre al ministeri

á veure si tot va bé.

Y vingan cárrechs y cárrechs

en els rams fixos y flotant,

y delegats pel darrera

y delegats pel devant.

Y vinga parlar de quillas,

cofas, planxas y timóns;

y vinga fer grans pedidos

de fusta, ferro y rebollons...

¡Tot perque la nostra patria,

recobrant nom y poder,

L'expedient dels Consums

En Trapella la sab llarga:
ell del foc no le'n treurá,
fins que 'l guisot se li enganxi
y sigui bó per llenzá.

pugué ocupá 'l degut rango
en l' universal concert!

Endavant, y viva 'l rumbo.
¿Que aixó 'ns costará molt car?
¿Que importa, si ha de servirnos
per fer nos amos del mar!
Espanya podrà salvarse
no ab noves lleys, ni ab nous drets,
ni ab nous usos, ni ab nou règimen,
sinó ab barquets, imolts barquets!...
Aixó sí; feta l' esquadra,
—el detall es important—
imolt cuidado ab la persona
que 's trihi per comandant!
Res de tipos ambiciosos,
ni llops de mar sabelluts,
ni pretendents sense mèrits,
ni joves desconeguts.
No: l' esquadra es l' esperança
del valent poble espanyol,
y no es prudent que 's confíhi
a un beneyt ó a un qualsevol.
Per mí, correspon manaria
algún marino aixorit
d' aquells que quatre anys enrera
van fé un paper tan lluhit.

C. GUMA

EL CRIM DE GELIDA

UN CAS DE MONOMANIA RELIGIOSA

ARE de tres fills de pocs anys y separada del seu marit per conveni mitno, la Sra. D.ª Manuela Sánchez Quílez, va retirar-se al poble de Gelida, vivint en una luxosa torre de recreo, desde'l 23 de juny del corrent any. Era una senyora que havia figurat molt entre la bona societat de Barcelona, cultivant la música y l' equitació, y freqüentant els salons en els quals era ben rebuda per la seva educació, elegancia y posició desahogada.

Contrastava aquesta vida expansiva dels seus bons temps, ab el caràcter retret y esquerp de que dava probas, desde que 's decidí a viure retirada. No tenia relacions sino ab el rector de la parroquia, qu' era en tot y per tot el seu canceller espiritual; ni 's permetia altres esplays, si aixís poden nomenarse, que 's exercicis de una devoció cada día més exagerada. Havia agafat de plé a plé la xifadura mística. No pensava més que ab l' altra vida y encare pel costat tetric, fixant-se més qu' en las venturas del paradís, en las penas eternas del infern y en la mala obra del dimoni que treballa sempre per perdre a las pobras animetas.

Si s' haguessin calculat las conseqüències horrendas de aquesta monomania, res més oportú que tancar a qui la patia en un manicomi. Ab aixó s' hauria evitat la consumació de un espantós parricidi, la mort de un pobre nen perpetrada per la seva propia mare. ¡Ah, quina responsabilitat moral pels pastors d' ànimas qu' en lloch de desvanecer cert tas preocupacions se complauien encare fomentantias!

La tarde del 29 de setembre la mare ab els seus tres fills Andrés, Basilio y Manuel aná a la rectoria, trobant al rector ocupat en ensenyar a altres noys del poble un coro y un recitat per' una funció que preparava. En ella 'l noy gran de la Sra. Sánchez havia de representar el paper de Angel de la Guardia. Son germanet Basilio engelosit digué ab tal motiu:

—Si l' Andrés fa d' angel, jo faré de dimoni ¿veritat?

Aquesta sortida infantil irritá de tal manera a la seva mare, que atravesantlo ab la vista li digué: —Tú també farás d' angel; pero de angel de carn.

—Quí sab si ja llavors va crusar l' pensament l' espantosa idea que pocas horas després realisava! Els nens foren portats al lliit, y ella ajollada en un reclinatori que tenia en la cambra mateixa ahont aquells dormian, permanesqué resant fins a las dotze. Després se dirigí al lliit del nen Basilio, 'l tragué de una revolada y comensá a pegarli bárbarament. Hi acudí la criada, y la mare deixá de pegar al nen mentres aquella permanesqué allí davant; per fi la criada 's retirá emportant-se'n als dos germanets de la víctima. El sereno sentint crits trucá a la reixa preguntant si necessitaven alguna cosa, y li respongué la mare que res li era menester.

Al quedar sola ab el seu fill, continuá apallissant-lo ab cega furia y acabá per asfixiarlo. A las quatre de la matíada el pobre nen era cadáver; y un quart després la parricida manava a la minyona que l' acompanyés a la iglesia ahont volia confessarse. No haventli sigut possible veure al rector a un' hora tan intempestiva, se'n torná a casa seva, y a dos quarts de set, havent anat de nou a l' iglesia, s' ajoollá al confessorari haventhi permanesent llarga estona. Entregada a un torbellí de maldat y fanatisme, a casa seva 's posá a resar de nou, havent enviat després recado al metje demanantli qu' extengués certificad de la defunció, a fi de que 'l rector pogués procedir al enterro del albat. El metje y l' ensotant tingueren, segons sembla una forta agarrada, y per fi aquell se decidí a donar coneixement del fet a la justicia.

Quan las autoritats se dirigiren a la casa del crim trobaren a la parricida ajollada, entre 'ls dos fillets supervivents, a cada un dels quals tenia agafats per la mà. No pot imaginarse una escena més commovedora.

A las preguntas que se li dirigiren, contestá confessant el fet y afegint: —Deu m' ho ha manat! Hi ha que cumplir els seus designis. A casa tenia 'l dimoni y per voluntat suprema l' he matat. Aquí estich ab els àngels resant com una bona cristiana ¿Qué més volen de mí?

Al ser presa, tingué un atach d' exasperació dihent que la justicia de Deu havia de complirse y qu' era precis fer desaparéixer del mon als enemichs de la religió. Ab el rector del poble que 's prestá a acompanyarla, sigué traslladada a la presó de Sant Feliu de Llobregat. La seva raixa demoníaca arriba fins al punt de haver dit al rector que 'ls dimonis havian entrat a l' iglesia de Gelida, desde que 'l non vicari va pendre possessió del càrrech,

Un alivi y una amenassa

—Vaja, ja pots estar contenta: t' hi tret un pes; pero cuidado a bellugarte, ó si no te 'l torno a tirar a sobre.

aconsellantli que se'n anés del poble per estar en relació ab els esperits malignes.

Aquest cas horripilant dona una idea dels espantosos extrems a que pot condahir el fanatisme religiós, exacerbant per certes influencias clericales. No es el pitjor resultat el perdre la xaveta, com molts que no podent pahir la terrorífica perspectiva del càstich etera, van a poblar els manicomis, antici pantse a ser benaventurats en vida: lo més deplorable es que aquests dements agafantla per la tremenda, cometin crims tant espantosos com el de aquesta alucinada que pren per diable a un fill que ha sortit de las sevas propias entranyas, y no vacila en arrancarli la vida.

P. DEL O.

n López Domínguez ha tingut una gran idea. Diu que a non regnat, correspón una nova orientació política.

Y que per trasar-la s' imposa la formació de un govern de altura, que hauria de constituir-se com una especie de *concell d' ayos* encarregats d' ensenyar al rey las verdaderas prácticas constitucionals.

[Un concell d' ayos! Deliciós! Ja me 'ls figuro en el plé exercici de las sevas funcions portant al rey a passejar, y a jugar a la Placsa Real.

Y naturalment que ab una ministres aixís sobriaran las carteras; els bastaria que portessin devan tal blanch.

Entre companys de causa: —Per fer la conjunció que s' está tramant, l' única cosa qu' exigirém será qu' en Paraiso 's traduixi 'l nom al catalá. Al Paraiso hi entrarem de gust; ara al Paraiso ni a tiros. —¿Y l' Alba? —Aquest com que té l' apellid bilingüe, no s' ha de canviar res. Y un' alba sempre ve bé, sobre tot

pera dir missa, tenint tants capellans en las nostras filas.

¿Saben en Capriles? Vull dir aquell governador tan tremendo qu' en Moret va enviar a Valencia, ab l' encàrrech especial d' extirpar els sentiments republicans de aquella hermosa ciutat.

Ja 'n va fer d' esforços y de barbaritats; ja va tirar de la corda; pero al últim se li ha trencat y ha caygut de cul.

El mateix Moret que allí va durlo, s' ha encarregat de treure'l, convenent de que aquests tremendos que tot ho volen matar, no fan mes que comprometre al qui se'n fia.

L' última aventura de 'n Capriles es molt xusca. Els seus agents tenian carta blanca per manejar el garrot, y días enrera van caure sobre uns individus, figurantse qu' eran republicans, y van resultar ser militars de aquella guarnició.

Naturalment, entre 'l ram de guerra y 'l ram de pau va haverhi ab aquest motiu no pocas disgustos, y 'l resultat final ha sigut la cayguda de 'n Capriles, el qual s' ha inhabilitat pera tornar a ser may mes governador de cap provincia espanyola.

El día qu' Espanya s' anexioni Marruecos, podran enviarlo a governar rifenyos. Lo qu' es aquí fet a tots.

Felicitém als republicans de Valencia per haver sapigut convertir a n' aqueixa gran montanya que semblava que tot ho havia de aixafar en un trist granet de sorra, a mercé del vent de l' adversitat.

El diputat per Sort, Sr. Rin, ha comprat el periódich *El Globo*, encarregantse ell mateix de dirigirlo. El Sr. Rin, avay monárquich, procedeix del camp republicá.

No li falta talent, ni ambició... y potser té mes ambició que talent.

Veurém si té mes fortuna que 'ls que fins ara s' han dedicat a la direcció de globos.

Crónica divertida: A Praga (Bohemia) han posat pres al director del Banch católich de Sant Wenzial, acusat d' estafas per valor de mes de dos milions de franchs. Y ha anat a la presó a ferli companyia, 'l president del Consell de administració... que ¿may dirian qu' era? Diguin ab mí: —El bisbe! —y haurém fet un bisbe. ¿No es veritat que aquestas estafadas, tractantse

de un Banch católich, son exemples capassos de convertir al heretge mes empedernit?

Perque sempre 'ls quedará una compensació a las víctimas dels místichs mossegas: sí, senyors: lo que no puguin recobrar en franchs, els ho pagarán ab indulgencias.

Res mes cómodo que un banch católich per' esperarhi sentats las delicias de l' eterna benaventurança.

Y ara, si son servits, acompanyinme fins a Tours, ciutat francesa que conta ab un convent de monjas, dedicadas a recullir noyas orfanetas, baix el patrocinio de la Mare de Deu de la Caritat.

¡La Caritat! Santa paraula, sobre tot tal com la practicavan las monjas del convent de Tours.

Allí las assiladas treballavan poch: no mes que de las 5 del matí a las 9 del vespre, ab una hora justa per dinar. Aixó sí, tenian una ventatja: la de que durant el treball no las deixavan pinlar: res de dir ni una sola paraula. Aixís no corrian perill d' enrogullarse.

A la mes petita falta, ja se sabia, càstich a sobre. ¡Y quins càstichs mes recreatius! Fels'hi fer cent creus ab la llengua sobre l' enrajolat de las comunas; fels'hi ficar el cap dintre de una galleda d' aygua fins a perdre la respiració; posals'hi la camisa de forsa, per embrutals'hi la cara ab caca, y tot sovint una llarga tancada en un calabosso fosch, y de tant en tant cop d' estioras al cap fins a deixarlas peladas com a quintos, venentes'ls la comunitats la cabellera.

Com se ven, verdaders mimos per recordar a las infelissas orfanetas que a falta de mare, tenen monjas que las estiman, fins al extrém de procurar enviarlas al cel lo mes aviat possible.

Per aixó sols, tenen rahó que 'ls surt fins per las butxacas, els que defensen la necessitat de las corporacions religioses. Podria 'l govern francés qu' es un heretge, condemnarlas a ser tiradas de cap a la necessaria; pero no per aixó logaria evitar que desde allí se'n anessin al cel de una volada y sense rentarse, escapant els perfums del espiritualisme mes refinat.

Una dita de 'n Nocedal:

—«El ministro más simpático es el conde de Romanones que a lo menos dice donde vá, sin las hipocresías de otros.»

Es molt cert: diu ahont va; pero lo que mes deu engrescar a n' en Nocedal, es que hi vaji sempre coixejaent.

Llegeixo:

«En Jaen se ha celebrado un banquete en obsequio al ministro de Gracia y Justicia, Sr. Montilla.»

Vels'hi aquí un mort que s' asseu a taula.

Pero si bé 's mira tota Espanya n' está plena de morts que se l' estant menjant de viu en viu.

A LO INSERTAT EN L' PENULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Ro-me-ro.
- 2.ª MUDANSA.—Papa—Pepa—Pipa.
- 3.ª TRENCA-GLOSCAS.—La Pecadora—Angel Guimerá.
- 4.ª ROMBO.—

P E P
P A R R A
B E R T I L L A
P R I M A
A L A
A

- 5.ª INTRÍNGULIS.—Paula.
- 6.ª GEROGLÍFICH.—Quatre cascots te un caball.

Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Un vingut d' América, En Paset, Pluma, La Soledad y en Coya nann, Petit y Gras, Un barber que no sab afeytá bé y Juan Tornafoch.

Caballers: Una granaira, J. Dormut, Lluís Gifre, Lo rampiné de 'n Panot, J. P. F., Joseph Algué, R. Moragas, Un estudiant tarragoní, Siul Alotregif, Mossen Tebí, Bopos chipi-napá, M. O. V., Entusiasta dels escarbats, Un mastega-lloros muts, Un hombre nécio, Un abuelillo, Ju Ri-Fa y A. M. M.: Ho sentim en l' ànima.

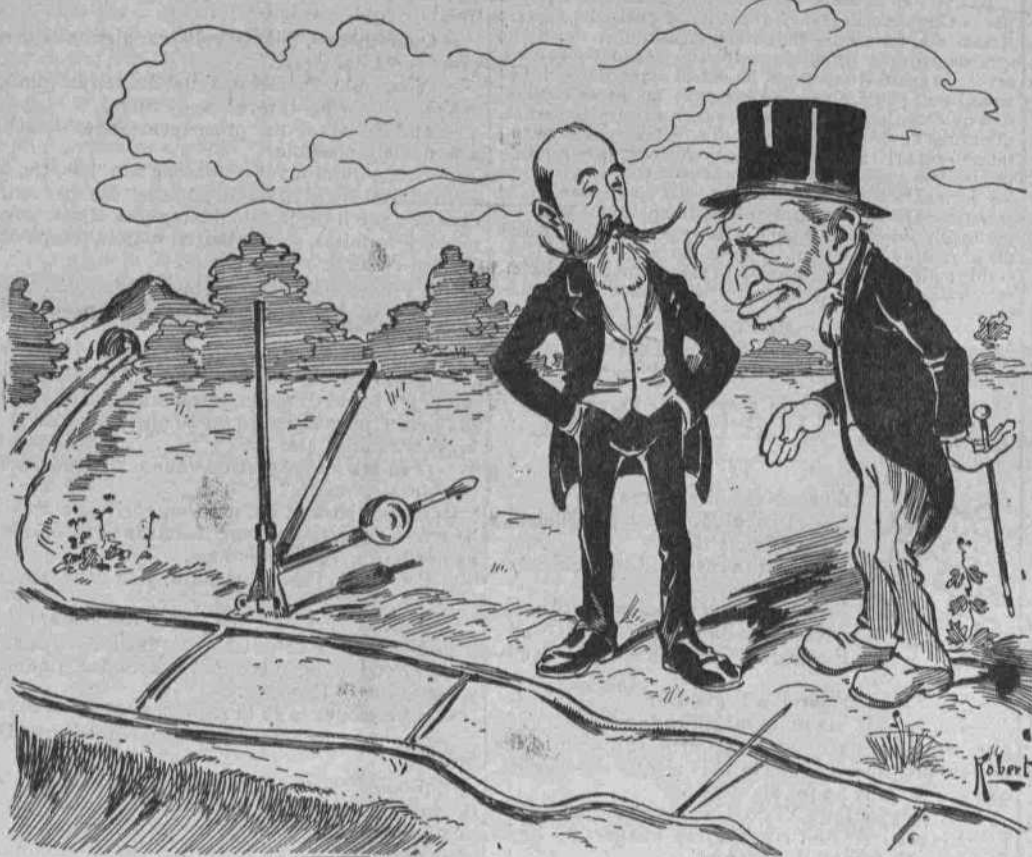
Caballers: Albertet de Vilafranca, Un sabateret, Joaquin Costa, Toni Baduá, Un Lancero, F. Joanet y Tap de suro: Celebrém el triomf.

Caballer: J. Costa y P.: Rebuda la remesa; aprofitaré bona part. El libre que 'ns demana no hi es.—Félix Cantimpló: Está bé y gracies.—J. Brugués: No 'ns acaban de agradar per varis motius.—Albert Albert: ¿Que li sembla, si l' aprofitessim?—A. Ribas LL.: Veurém de salvar els epitafis.—J. Arrés: Lo mateix li dihem.—Antoni de Massanas: No son maleta. El sonet si que no pot anar.—M. Solá Vidal: Es trist aixó, pero no hi ha remey.—Oniverta: Sentim dirli que lo enviat no 'ns convé.—Andreu Nicolau: Es molt dolent.—J. C. Martí: Dispensi, pero, no 'ns es possible.—Juan Vía: Algo s' aprofitaré.—E. M. Janer: El dibuix que 'ns envia no 'ns fá 'l pés.—A. B.: Igualment.—Martí Revoltós: Gracies per la poesia. Se 'l complaurá.—Oriola Ribas: Rebut y disposi.—Platon Peix: Els seus epitafis son capassos de fer riure a un mort.—J. Farrés Gairalt: Farém tría y després, veurém.—Tasá Dragón: Aixó es algo sedicios.—Un altre día.—L. Formigó de Formiga: Es bastant incorrecte.—J. M. Oromí D' Arús: Rebut y gracies.—Joseph Monclús: Tot es palla.—Yost: Té escas interés.—J. A. hir: Jo no recordo haver llegit res com aixó.—Anton Benazet: Aquesta ja no 'ns agrada tant.—Ploma: No ha estat gayre acertat.—Antolí B. Ribot: No 'ns atrevim.—Saragata: Aixó no es anar endavant.—Ll. Figuerola y M.: No vá, no.—G. Perocafé Raa: No 'ns convé.—Lari: No vá arribar a temps. M' han promés que aquesta setmana.—Josep de Vilafranca: Es massa mansoy.—J. Castellet y Managué: Tafoy, qu' es dolent!—Joan de la broma: ¡Carataus! ¡qu' es pillo, vosté! Las cartas han d' anar firmadas.—O. Morera Font: L' epitafi es passador.—Clarot: No li assegurem.—Albert Mendoza: Es fluixa, a tot serho.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUILLA, carrer del Olmi, número 8.

Tinta Ch. Lorrilleux y C.^a

Els del consell

—La Línea está molt malament; tindré d' enviarhi una brigada.